

Arrest

nr. 169 737 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 8 januari 2008 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 17 maart 2008 ontvankelijk verklaard, doch op 9 maart 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard.

1.2. Verzoekers dienen op 27 januari 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 20 februari 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoekers op 4 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09.03.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.08.01.2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 08.01.2008 (zie bevestiging arts dd.18.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.03.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarden en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

[...]

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Onterecht stelt verwerende partij dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 27.01.2014, melding maakt van een ongewijzigde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Dat de aandoening in de aanvraag van 08.01.2008 louter een depressie betrof, doch in de aanvraag van 27.01.2014 ook duidelijk naar voor komt dat er thans psychotische elementen voorhanden zijn. Er is aldus sprake van een verergering van de medische aandoening. Bovendien hebben verzoekers duidelijk uiteengezet waarom zij in hun land van herkomst geen efficiënte medische verzorging kunnen krijgen. Aldus had verwerende partij met deze informatie rekening moeten houden bij de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij zijn er bovendien ook elementen ingeroepen die nog niet waren ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag op basis van artikel 9ter Vw.

Door verzoekers werden immers in hun aanvraag dd. 27.01.2014 op gedocumenteerde wijze aangetoond dat er in hun land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk is.

Er kan hiervoor ook worden verwezen naar een internationale studie van Caritas International, Country Sheet

Kosovo,
http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/CS_KOSOVO_ENGLISH_VERSION_UPDATE_JANUARI_2010_01.pdf, januari 2010, p 110-111/

'Despite evident achievements, the situation in mental health is far from meeting the needs of population:

- The financing of the health sector is very low in general and for mental health services in particular. Budget for the mental health sector, in 2007, is two times lower compared to the budget in 2004, and it represents less than 3 % of the total health budget (two times lower than WHO recommendations). As a consequence of this, many capacities developed in the mental health can not work effectively due to inability to employ the necessary professional staff.

- This specific difficult situation demonstrates itself through the high number of chronic psychiatric patients from Kosovo in psychiatric hospitals in Serbia, but also the rehabilitation and difficult psychosocial integration of non Kosovo residents in the special institution in Shtime/Stimlje.

- Complex psychological consequences of war traumas, rapid developments of cultural and social transition, and the difficult economic situation with rising unemployment and poverty, present additional difficult circumstances for further development of the mental health services in Kosovo.

- There is a high prevalence of Post Traumatic Stress Disorder - PTSD (22 %), of emotional distress (43.6 %) and depression (41.8 %) in the population of persons 15 years of age and older

- The increase of suicides in Kosovo (2.93/100,000), particularly in adolescents, is also a serious indicator of insufficiency in the mental health services. The situation is not any better when it comes to addiction disorders and the complex problem of forensic psychiatry. Another problematic issue is the mental health services for children and adolescents that are not still developed, compared to the demographic population structure in Kosovo. Moreover, mental health services in the public sector are provided by only 38 psychiatrists and 9 psychologists for the entire Kosovo population which is estimated to be between 2 and 2.5 millions.'

Niet alleen zijn de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in Kosovo meer dan ontoereikend, bovendien zijn er slechts 38 psychiaters en 9 psychologen voor de volledige Kosovaarse bevolking (+2 miljoen mensen).

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Men kan immers met absolute zekerheid stellen dat men in Kosovo geen afdoende zorg kan krijgen die afdoende beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar is zoals in België.

Immers, zoals blijkt uit hierboven geciteerde studie zijn de psychisch-medische zorgen voor een land met zoveel mensen met psychische problemen duidelijk ontoereikend.

Bovendien is er een tekort aan professioneel opgeleid personeel, zodat het zonder meer duidelijk is dat verzoekster niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Daarnaast is het algemeen gekend dat er in Kosovo nog geen gezondheidszorgsysteem is voorzien, met alle gevolgen van dien voor de kostprijs van de behandelingen.

Overigens is er ook onduidelijkheid over de verkrijgbaarheid in het land van herkomst (en vooral het financiële kostenplaatje) van de medicijnen (cf. uitgebreid medische attest) die verzoekster gebruikt.

Over al het voorgaande werd in de eerdere beslissing niks gesteld, laat staan dat er toen reeds rekening mee zou zijn gehouden, zodat deze aangehaalde elementen weldegelijk nieuwe gegevens betreffen die nog niet aan verwerende partij waren voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de informatie die verzoekers voorleggen reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

Verwerende partij had de informatie waarvan melding in het verzoekschrift moeten voorleggen aan de geneesheer (conform art. 9ter § 1 Vw.), zodat deze laatste een nieuw advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid kon opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks heeft verwerende partij evenwel niet gedaan.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en overeenkomstig de bevestiging door de arts-adviseur van 18.02.2014, tot de onontvankelijkheid van de aanvraag heeft beslist.

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij in haar aanvraag nieuwe elementen heeft aangevoerd in vergelijking met de aanvraag van 08.01.2008 waarover op 09.03.2012 een ongegrondheidsbeslissing genomen werd.

De loutere bewering van verzoekende partij dat er thans psychotische elementen voorhanden zouden zijn, en dat zij heeft betoogd dat er geen afdoende verzorging is in het herkomstland, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat in de medische attesten die gevoegd waren bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 08.01.2008, dezelfde medische aandoeningen werden ingeroepen.

Zoals ook blijkt uit het advies van de arts-adviseur van 18.11.2011 heeft (eerste) verzoekende partij zich in de vorige aanvraag op volgende aandoeningen beroepen:

□ medisch attest d.d. 7/11/2007 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatische stressstoornis, met slaapstoornissen, angst en paniekaanvallen. Zij neemt als medicatie: Xanax.

□ medisch attest d.d. 25/11/2007 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan paniekstoornissen, depressief beeld, chronische hoofdpijn en vertigo (duizeligheid). Zij neemt als medicatie: Betahistine (tegen de hoofdpijn), Xanax en Dafalgan.

□ medisch attest d.d. 16/6/2009 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan depressief syndroom, chronisch vermoeidheidssyndroom (CVS) met vertigo en paniekaanvallen. Zij neemt als medicatie: Efexor en Xanax en Dafalgan.

De arts-attaché weerhield in het advies van 18.11.2011 dan ook volgende aandoeningen in hoofde van (eerste) verzoekende partij: “een wisselend scala van ziektebeelden, zoals posttraumatische stressstoornis met slaapstoornissen, angst en paniekaanvallen, paniekstoornissen, depressief beeld, chronische hoofdpijn en vertigo, depressief syndroom, chronisch vermoeidheidssyndroom (CVS) met vertigo en paniekaanvallen. De genomen medicatie wisselde eveneens: anxiolytica, antidepressiva en pijnstillers”.

In casu heeft verzoekende partij bij de recente aanvraag van 27.01.2014 een medisch attest gevoegd van Dr. [K.] van 22.01.2014, waarin melding wordt gemaakt van “ernstige geestesstoornis met name depressie en psychotische elementen”.

Het is uiteraard niet omdat de behandelend arts van verzoekende partij de aandoening van eerste verzoekende partij in het recente medische attest omschrijft als ‘psychotische elementen’ bij een depressie, dat dit een andere aandoening zou betreffen als deze aangehaald in de vorige aanvraag

(waarbij uitvoerige vermeldingen waren opgenomen, met name slaapstoornissen, angst en paniekaanvallen en paniekstoornissen.

Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd door de arts-adviseur op 18.02.2014:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 08.01.2008 en d.d. 27.01.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 27.01.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. [O. K.] op 22.01.2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 08.01.2008 waarvoor DVZ op 09.03.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen”.

Verzoekende partij gaat voorbij aan deze duidelijke stukken van het administratief dossier, waarvan de inhoud voor zich spreekt. Het is uiteraard niet omdat verzoekende partij zelf meent dat er wel een andere aandoening wordt ingeroepen, dat zij hiermee aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk verwijst naar de bevestiging door de arts-adviseur, op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter, en zich zodoende niet in de plaats vermag te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris doch enkel kan nagaan of de bestreden beslissing al dan niet op kennelijk redelijke wijze genomen werd.

Volledigheidshalve, ook de loutere bewering in de aanvraag dat verzoekende partij ervan overtuigd is dat een efficiënte behandeling in het herkomstland voor haar niet aanwezig is, is niet dienstig. Verzoekende partij, die slechts vaag verwees naar een rapport uit 2010, gaat voorbij aan de ongegrondheidsbeslissing van 09.02.2013 en beperkt zich tot loutere vage beweringen, zonder dat zij aantoonde dat er gewijzigde omstandigheden zijn.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag van 27.01.2014 niet aangetoond dat zij een andere niet-identieke aandoening heeft ingeroepen, noch dat er inmiddels sprake is met betrekking tot de identieke aandoening van een gewijzigde graad van ernst, van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of dat er sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie in het herkomstland wat de behandeling van deze aandoening betreft.

In die omstandigheden kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag ten onrechte onontvankelijk verklaard werd.

Zie in die zin:

“De verzoekende partijen betogen dat zij bij hun derde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd een nieuw medisch attest en een aantal andere stukken ten bewijze van het risico dat zij lopen bij een terugkeer naar Armenië voegden. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun derde aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag.

De verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat het loutere feit dat zij aangaven niet akkoord te gaan met de eerdere beoordeling van verwerende partij inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in hun land van herkomst en dat zij er verwerende partij door het voorleggen van een aantal documenten wensten toe te brengen haar eerder ingenomen standpunt te heroverwegen tot gevolg heeft dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij enige dienstige inlichting aanbrachten die toelaat te besluiten dat hun situatie of de situatie in Armenië op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat de verwerende partij op 14 oktober 2011 hun eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.” (R.v.V. nr. 96 541 dd. 04.02.2013, www.rvv-cce.be, vetschrift toegevoegd)

En ook:

“Aangezien de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de eerste aanvraag en daar tevens opnieuw werd verwezen naar de problemen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zorgen voor hun kind in Kosovo blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers betogen dat uit het medisch getuigschrift dat zij bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegden kan worden afgeleid dat de aandoening van hun zoon ernstig is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ook ernstige gevolgen kan hebben. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 17 oktober 2012 dat werd opgesteld door de gespecialiseerde arts (pediater-neuroloog) die verzoekers consulteerden wordt aangegeven dat B. H. geen medicatie dient te krijgen of enige medische behandeling nodig heeft.” (R.v.V. nr. 97 273 dd. 18.02.2013, www.rvv-ccce.be)

En ook:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

Ook in deze zaak maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij enige dienstige inlichting heeft aangebracht die toelaat te besluiten dat haar situatie of de situatie in haar herkomstland op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 09.03.2012 haar vorige aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris, nu de aanvraag onontvankelijk verklaard werd, in de bestreden beslissing uiteraard niet ‘ten gronde’ diende te motiveren inzake de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Verzoekende partij haar beschouwingen dienomtrent zijn niet dienstig kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verzoeker blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter inclus. Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht.

De uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. In de mate dat verzoekers betogen dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidde verder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad benadrukt dat de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn en geen interpretatie behoeven. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de gezondheidstoestand zoals deze wordt ingeroepen in de thans voorliggende aanvraag dezelfde is als deze die werd ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 8 januari 2008 en deze enkel bevestigt. Hij steunt zich hierbij op volgende ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 18 februari 2014:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 08.01.2008 en d.d. 27.01.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 27.01.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. [O. K.] op 22.01.2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 08.01.2008 waarvoor DVZ op 09.03.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

Verzoekers betogen dat ten onrechte wordt gesteld dat er sprake is van een ongewijzigde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag. Zij stellen dat ten tijde van de aanvraag van 8 januari 2008 er louter sprake was van een depressie, terwijl in het kader van de thans voorliggende aanvraag duidelijk naar voor komt dat er thans ook sprake is van “psychotische elementen” en er aldus sprake is van een verergering van de medische aandoening.

De Raad stelt vast dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, verzoekers op 8 januari 2008 een eerste aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een arts-adviseur vatte in een medisch advies van 18 november 2011 de op naam van verzoekster voorgelegde medische stukken als volgt samen:

“• Verwijzend naar het medisch attest d.d. 7/11 /2007 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatische stress-stoornis, met slaapstoornissen, angst en paniekaanvallen. Zij neemt als medicatie: Xanax.

- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 25/11/2007 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan paniekstoornissen, depressief beeld, chronische hoofdpijn en vertigo (duizeligheid). Zij neemt als medicatie: Betahistine (tegen de hoofdpijn), Xanax en Dafalgan.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16/6/2009 van dr. [D.] blijkt dat betrokkene lijdt aan depressief syndroom, chronisch vermoeidheidssyndroom (CVS) met vertigo en paniekaanvallen. Zij neemt als medicatie: Efexor en Xanax en Dafalgan.”*

In het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 27 januari 2014 legden verzoekers een standaard medisch getuigschrift van 22 januari 2014 voor, waarin wat verzoekster betreft volgende diagnose wordt gesteld: *“ernstige geestesstoornis met name depressie en psychotische symptomen”*. Wat de vraag betreft naar de actuele behandeling wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling met bromazepam en Wellbutrin.

De Raad stelt vast dat verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij aangeven dat de in het kader van de thans voorliggende aanvraag ingeroepen gezondheidstoestand niet geheel dezelfde is als deze die werd ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag van 8 januari 2008. Zo stelt de Raad samen met verzoekers vast dat er in het kader van de thans voorliggende situatie voor het eerst melding van wordt gemaakt dat verzoeksters mentale gezondheidsproblemen gepaard gaan met psychotische symptomen. Door er in de nota met opmerkingen op te wijzen dat er ook in de eerdere aanvraag reeds sprake was van *“slaapstoornissen”, “angst en paniekaanvallen”* en *“paniekstoornissen”*, overtuigt verweerder niet waar hij stelt dat de vermelding dat verzoekster psychotische symptomen vertoont niet is te beschouwen als een nieuw element. De vermelding dat er sprake is van psychotische symptomen voert wel degelijk een nieuwe dimensie toe aan het ziektebeeld. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoeksters aandoening blijkens het standaard medisch getuigschrift van 22 januari 2014 op dat ogenblik een andere medicamenteuze behandeling behoefde dan de medicamenteuze behandeling zoals deze indertijd werd voorgeschreven. Ook op dit punt blijkt aldus dat de gezondheidstoestand niet langer geheel dezelfde is en dat er op het vlak van de noodzakelijke behandeling sprake is van een nieuw element.

De Raad kan enkel vaststellen dat de arts-adviseur er zich toe beperkt te stellen dat er sprake is van *“exact dezelfde aandoeningen”* en het gegeven dat er thans bijkomend sprake is van psychotische symptomen en van een gewijzigde medicamenteuze behandeling compleet onbesproken laat. Er blijkt niet dat hij deze elementen in rekening heeft gebracht. De arts-adviseur lijkt eraan voorbij te gaan dat artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat ook een wijziging in de ernst van de aandoening of een gewijzigde noodzakelijke medicamenteuze behandeling kan worden beschouwd als zijnde een nieuw gegeven. Verweerder geeft in de nota met opmerkingen ook uitdrukkelijk aan dit te erkennen.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de eerste verblijfsaanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen op basis van de volgende vaststellingen:

“Wat betreft deze aandoeningen zijn er sinds juni 2009 (méér dan 2 jaar geleden) geen gegevens en/of specialistische verslagen meer beschikbaar over de ernst en evolutie van deze ziektebeelden, noch over de eventuele behandeling en/of opvolging. We hebben geen enkel idee of deze symptomen nog aanwezig zijn en evenmin weten we of er nog een behandeling (medicamenteus en/of psychotherapeutisch) gevolgd wordt of niet.

Samenvattend blijkt dus dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen. De afwezigheid van uitgebreide en recente medische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene.”

De arts-adviseur concludeerde dat *“de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen”*.

De eerdere verblijfsaanvraag om medische redenen werd aldus afgewezen omwille van onduidelijkheid omtrent de actuele gezondheidstoestand, en een gebrek aan actualisatie, en dit zonder dat een inhoudelijke, medische beoordeling plaatsvond van de gezondheidstoestand van verzoekster in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat het, bij de invoering van de thans gehanteerde niet-ontvankelijkheidsgrond, de betrachting van de wetgever was om opeenvolgende procedures die door

vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te verwerven, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Aldus werd voorzien dat elementen die worden ingeroepen in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet zullen worden weerhouden (*Parl.St. Kamer 2005-2006, Wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, DOC 51 2478/001, p. 36*). Er dient te worden aangenomen dat het aldus de betrachting van de wetgever was dat door een vreemdeling in een verblijfsaanvraag ingeroepen elementen slechts één maal inhoudelijk zouden moeten worden onderzocht door het bestuur en een vreemdeling zich daarna enkel nog nuttig opnieuw kan wenden tot het bestuur indien er sprake is van nieuwe elementen. De thans voorliggende situatie past evenwel niet in dit plaatje, nu verzoeksters gezondheidstoestand op geen enkel ogenblik inhoudelijk werd getoetst aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en een toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet in deze situatie tot gevolg heeft dat verzoekster haar gezondheidstoestand, zolang deze niet wijzigt, op geen enkele nog zou kunnen laten onderzoeken door het bestuur. Aldus wordt verzoekster een inhoudelijk onderzoek van haar gezondheidstoestand in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontzegd. Dit strookt niet met de bedoeling van de wetgever. Zulks blijkt ook uit de wet van 4 december 2015 tot wijziging van artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet (*BS 30 december 2015*), waarbij de bepaling onder 5° wordt aangevuld met de woorden: "*met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.*" Er is thans aldus sprake van een oneigenlijk gebruik van de niet-ontvankelijkheidsgrond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt aldus vast dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld en heeft nagelaten zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding waar hij oordeelde dat de elementen ingeroepen in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag dezelfde zijn als de elementen zoals ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelonderdelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS